

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra MOD

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 376.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139982999085344/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

I vel arbejdet saa stærkt for i saa mange Aar, naar det ikke var for at voide en stor Forandring?»

»Det var i hvert Fald ikke paa en stor Forandring for mig selv, jeg arbejdede. Den havde jeg naaet, før mine Arbejds-Aar begyndte. Men jeg har gjort det Arbejde, som hørte til min Bestilling. Jeg var jo bleven Doktor i den hellige Skrift efter min Foresattes Befaling. — — Men jeg er for Resten kommen til at længes efter en stor Forandring nu paa det sidste, nemlig at dø og opstaa til evigt Liv.«

»Jeg vilde ogsaa gjerne dø,« sagde Tilio meget lavmælt.

»Det tænkte I ikke paa for fem Aar siden. Hvad vilde I saa derved opnaa nu?«

»Ja — — slippe for at leve.«

»Nogen Forandring er der nok alligevel skeet med jer, kan jeg forstaa. Har I saa ogsaa mærket, at det var godt, om man kunde faa sin Skyld forladt?«

»Ja,« sagde Tilio og brast i Graad.

»Har I noget, I vil skrive for mig, saa siig kun frem. Jeg skal tie.«

Nu fortalte Tilio om Manden i Siemerode og om Jomfru Anna von Gehofen. — Det tog ham lang Tid.

»Det er blevet blodigere, end jeg havde ventet,« sagde Doktor Luther, da Tilios Beretning var til Ende. »Men dog ogsaa mere renfærdigt, end jeg havde turdet haabe, da jeg først lærte jer at kjende som Ven af Ridder Franz von Hohenwaldau.«

»Men hvad skal jeg gjøre for at faa Fred?« stammede Tilio hastigt. »Jeg vil gjøre alt, — jeg vil helst dø. Hvad skal jeg gjøre overfor Gud og Mennesker?«

»I skal bede Gud om Tilgivelse for Jesu Kristi Skyld. — Overfor Mennesker skal I vist intet gjøre.«

»Men jeg skylder jo at tage min Straf som Morder.«

»Hvis I melder jer til Landets Øvrighed her, faar I vist ingen Straf. Den blev alle eftergivet — efter Oprøret — som ikke blev grebne med Vaaben i Haand. Saaledes skete det i Kurfyrstendømmet — og efter *mit* Raad. — Der vil jere to Forbrydelser falde ind under. — — Men vær nu i hvert Fald vis paa, at Guds Tilgivelse har I, naar I beder ham derom i hans enbaarne Søns Navn. Saa har I naaet den første store Forandring, saa har I evig Fred, som ikke kan tages fra jer. Nager Samvittigheden jer endda — thi det er slet ikke sagt, at Guds Fred altid befrier for Samvittighedens Bid,

ligesaa vist som den aldrig hjælper for Tandpine — saa søg Lægedom derfor som for enhver anden jordisk Lidelse paa det Sted, hvor Hjælpen kan ventes: Saa gaa selv til Øvrigheden — i Stedet for at stole paa mine Ord derom — tilstaa jer Brøde og lad Øvrigheden om Straffen. Hjælper dét saa ikke, men Samvittigheden bliver ved at plage jer endda, saa bær det i Guds Navn som et Kors, der er lagt paa jer. Kors og Lidelse skal vi alle døje, og uden dem saae vi vist aldrig Himlen aaben, mens vi er her i Verden.»

Tilio sagde ingen Ting. Doktor Luther gik hen til Vinduets og stod og saae ud.

»Kan vi nogensinde see Himlen aaben, mens vi er her i Verden!« spurgte endelig Tilio.

»Ja, vi kan. Jeg stod her, hvor jeg nu staar, for nogle faa Dage siden, og saae Himlen aaben. Det var i Anledning af min Faders Død. — Men det er kun sjælden og mest efter udstanden, svær Lidelse. Og det er kun som Glimt — der kommer *efter* alt det andet. Men det vil Folk begynde med, og de vil have det uden Lidelse, og det skal være det hele. Og saa bliver det hele til ingen Ting. — Det var det, I kaldte den store Forandring — — ak ja, det Ord det har I dog lært mig, det glæmmer jeg ikke. — Nej, min kjære Hans Lindenthal, nu er I vist paa den rette Vej. Nu har I Angst og søger Fred. — Thi Angst er ikke Frygt for at faa en sveden Hale i Helvede. Hvem intet andet kan bide paa, han skal snart finde sig Tryghed. Angst har kun den, der elsker Livet saa højt, saa det *kunde* blive ham et Himmerig. Han frygter nemlig, at det ikke skulde blive det. — Naar saa Freden er der, saa er alt vundet. — Blot ikke Hjertet lukker sig om sin Fred — —»

Tilio sad der endnu en Stund. Men han kunde mærke, at Doktor Luther ikke tænkte paa ham mere, — det var andet, han var optaget af. Saa sagde Tilio Farvel og gik. —

Det var sine egne Ord til Tilio, som Doktor Luther var falden i Tanker over: Blot ikke Hjertet lukker sig om sin Fred — — — Men det var jo netop det, Hjertet vilde gjøre. Der var vel saa ikke andet for — naar det *skulde* være — end at Hjertet kom til at lukke sig om saa meget som muligt, saa det blev svulmende fuldt — ikke blot af Fred, men — af Kjærlighed til alle de mange Mennesker, der nu boede i det sorte Kloster, og maaskee til adskillige fler — — om det saa maaskee kunde tvinges op af sit eget Indhold, saa det stod aabent ud mod den store Herlighed, mod Jord og Him-